

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΑΝΘΟΥ

Ογδόντα πέντε μάστοροι κι εξήντα μαθητάδες
γεφύρι εθεμέλιωναν στον ποταμό Κομψάτο.
Ολημερίς το χτίζανε, το βράδυ εγκρεμιζόταν.
Μοιριολογούν οι μάστοροι και κλαιν οι μαθητάδες.
Ξάφνου τον ξένο βλέπουνε σε πέτρα να καθίζει,
κοιτάζονται οι μάστοροι και τον ρωτάν τι θέλει.
Ο ξένος τότε σκέφτεται κι έπειτα σ' αυτούς λέει:
<<Α δε στοιχειώσετε άνθρωπο, γιοφύρι δε στεριώνει,
και μη στοιχειώσετε ορφανό, μη ξένο, μη διαβάτη,
παρά του πρωτομάστορα την όμορφη την κόρη.>>
Αρνείτ' ο πρωτομάστορας και λέξη δεν ακούει
Και το φωνάζει δυνατά ν' ακούσ' η πόλη ούλη.
Την επομένη ο λαός έρχεται στο ποτάμι,
παράπονα να κάνουνε στου γεφυριού τους χτίστες.
Οργίστηκαν οι μάστοροι και λένε μεταξύ τους,
<<Τρόπο πρέπει να έβρουμε η Λυγερή να φτάσει
και το γεφύρι να διαβεί χωρίς φόβο και θλίψη.
Μόνο ο πρωτομάστορας δεν πρέπει να γνωρίζει,
γιατί πολύ θα λυπηθεί κι εμάς θ' απολύσει.>>
Στην κόρη είπαν ψέματα με το πουλί τ' αηδόνι
μες το γεφύρι για να μπει, να βρει το σταυρουδάκι
εκείνο που ο πάπος της τής έβαλε στη γέννα.
Νάτηνε που εφάνηκε από την άσπρη στράτα,
μα πριν προλάβει για να βγει τον μέγα λίθο ρίξαν.
Τον κρότο μόλις άκουσε ταραχτηκ' η ψυχή της,
στο χώμα εγονάτισε με δακρυσμένα μάτια.
Αμέσως την κατάρρα της σκέφτηκε να τους δώσει,
μα του πατέρα η φιλιά της άλλαξε τη γνώμη.
Όλη τη νύχτα χτίζανε καλφάδες το γεφύρι,
την άλλη μέρα το πρωί όλοι να το θαυμάσουν.